

3. Вапнярчук В. Допустимість доказів (доказування) у практиці Європейського Суду [Електронний ресурс] // Публічне право – 2015. – № 2 (18). Режим доступу до ресурсу: https://revolution.allbest.ru/law/00885076_0.html.
 4. Лотоцький М.В. Законність залучення "інших осіб" до участі у негласних слідчих (розшукових) діях (контроль за вчиненням злочину). // Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького: Журнал. Серія Право. – 2016. – №2. – С. 250.
 5. Смірнова В. Права та обов'язки інших осіб, які залучаються до проведення негласних слідчих (розшукових) дій [Електронний ресурс] / Валерія Смірнова // Підприємництво, господарство і право. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2018/7/31.pdf>.
 6. Соколов О. В. Залучення оперативним підрозділом осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій / О. В. Соколов. // Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції. – 2017. – №6. – С. 172.
- Науковий керівник: д.ю.н., доцент Гловюк І. В.*

Лукащук Каріна Русланівна

студентка 4-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

ЕКСТРАДИЦІЯ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Сучасний розвиток міжнародного співробітництва в кримінальному провадженні характеризується своєю неоднозначністю, оскільки реалізація положень кримінального процесуального законодавства в міжнародному співробітництві є надзвичайно проблематичною, а тому їх застосування є дійсно нагальною проблемою. Вищезазначене підтверджує той факт, що навіть регламентована законодавством можливість здійснення екстрадиції Олега Сенцова та Олександра Кольченка так і не була здійснена. У зв'язку з цим, необхідно дослідити особливості екстрадиції (видачі осіб) в кримінальному провадженні.

Варто зазначити, що поняття екстрадиції закріплено в п. 2 ч. 1 ст. 541 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України). Згідно з вказаною нормою видача особи, тобто екстрадиція полягає у видачі особи державі, компетентними органами якої ця особа розшукується для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку [1]. Враховуючи вищесказане визначення екстрадиції, на перший погляд не повинно виникати жодних проблем у її реалізації, оскільки окрім національного законодавства питання екстрадиції регулюється й положеннями міжнародного права.

Відповідно до положень КПК України екстрадиція включає наступні елементи:

- офіційне звернення про встановлення місця перебування на території запитованої держави особи, яку необхідно видати, та видачу такої особи;

- перевірку обставин, що можуть перешкоджати видачі;
- прийняття рішення за запитом;
- фактичну передачу такої особи під юрисдикцію запитуючої держави [1].

Крім національного законодавства питання екстрадиції регламентують

Положення багатосторонніх міжнародних договорів:

- спеціальні договори про екстрадицію (Європейська конвенція про видачу правопорушників 1957 р.);

- договори про правову допомогу у кримінальних справах, які включають окремі норми екстрадиції;

- договори про боротьбу зі злочинами міжнародного характеру (більшість із них включають норми видачі) [2, с. 145].

Наша держава як правило вступає у відносини щодо видачі осіб з державами СНД (прикладом є справа Сенцова і Кольченко). В такому випадку, найбільш важливу роль відіграє Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах 1993 р. (Мінська конвенція), однією з учасників якої є й Україна (дивіться КПК України [1]). Зокрема, ст.58 вищевказаної конвенції передбачає, що вимога про екстрадицію повинна містити такі відомості:

- найменування запитуючої і запитованої установ;

- опис фактичних обставин діяння і текст закону запитуючої договірної сторони, на підставі якого це діяння визнається злочином, з наведенням міри покарання, яку передбачає цей закон;

- прізвище, ім'я, по батькові особи, яка підлягає видачі, рік її народження, громадянство, місце проживання чи перебування, за можливості – опис зовнішності, фотокартку, відбитки пальців та інші відомості про її особистість;

- дані про розмір шкоди, заподіяної злочином. При цьому, до вимоги про видачу для здійснення кримінального переслідування повинна бути прикладена засвідчена копія постанови про взяття під варту [2].

Крім того, у ст. 1 Конвенції про видачу правопорушників 1957 р. закріплено зобов'язання сторін видавати одна одній, з урахуванням положень та умов, викладених у Конвенції, всіх осіб, які переслідуються компетентними органами запитуючої Сторони за вчинення правопорушення або які розшукуються зазначеними органами з метою виконання вироку чи постанови про утримання під вартою. Відповідно до ч. 1 ст. 2 Конвенції видача правопорушників здійснюється у зв'язку із правопорушеннями, які караються за законами запитуючої Сторони та запитуваної Сторони позбавленням волі на мінімальний строк не менше одного року. Якщо особу визнано винною на території запитуючої Сторони, термін призначеного покарання має складати не менше чотирьох місяців [4].

Отже, екстрадиція повинна стати дієвим інструментом в процесі здійснення міжнародного співробітництва в кримінальному провадженні, адже саме екстрадиція покликана на регулювання правових відносин між державами за допомогою національного законодавства і міжнародних договорів, забезпечуючи відповідними нормами права формування міжнародних відносин у сфері екстрадиції [5, с. 3131]. Проте, на жаль, на сьогодні, як показує практика, норми міжнародного права ігноруються а тому, процес видачі осіб є надзвичайно проблемним, незважаючи на те, що вітчизняне кримінально-процесуальне законодавство приведено у відповідність з положеннями міжнародних конвенцій.

Список використаних джерел

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // Відомості Верховної Ради України від 08.03.2013. – 2013. – № 9-10. – С. 474, ст. 88.

2. Чорноус Ю.М. Видача особи (екстрадиція) у кримінальному провадженні щодо злочинів міжнародного характеру / Ю.М. Чорноус // Вісник кримінального судочинства. – 2015. – № 1. – С. 143-150.
3. Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах 1993 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_009
4. Європейська конвенція про видачу правопорушників від 13.12.1957 року [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_033
5. Слободзян А. П. Міжнародні стандарти інституту видачі особи (екстрадиції) як джерело українського судочинства / А. П. Слободзян // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція. – 2014. – Випуск 10-2(2). – С. 130-132.
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Мудрак І. В.

Нарусевич Татія Сергіївна

студентка 2-го курсу магістратури факультету прокуратури
та слідства (кримінальної юстиції)
Національного університету «Одеська юридична академія»

ДОПУСТИМІСТЬ ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ УКРАЇНИ

Питання допустимості доказів є одним із основних положень теорії доказів у кримінальному судочинстві України. Певною мірою це обумовлено тим, що реалізація завдань кримінального провадження (ст. 2 КПК) можлива шляхом отримання в належному порядку доказів, на основі яких встановлюються обставини кримінального правопорушення, що є основою прийняття судового рішення.

Питання допустимості доказів були об'єктом дослідження багатьох вчених, так основні положення допустимості ще на початку XX ст. досліджувалися І.Я. Фойницьким, Л.Є. Володимировим, А.Ф. Коні. В середині XX ст. та на початку XXI ст. дане питання висвітлювалося Ю.М. Грошевим, С.М. Стахівським, М.М. Стояновим, Т.В. Лукашкіною та іншими. Після прийняття КПК України